

Det behov for adskillelse, der består, vil i det store og hele være tilgodeset ved en bestemmelse, der åbner mulighed for, at domme, der går ud på separation, skilsmisse eller omstødelse, kan ankes særskilt for så vidt angår vilkårene eller enkelte af disse.

Hertil kommer, at udformningen af en regel, der giver adgang til adskillelse allerede i 1. instans, giver anledning til væsentlige praktiske vanskeligheder. Dette gælder navnlig med hensyn til spørgsmålet om eksekution af afgørelsen vedrørende vilkårene i tilfælde, hvor afgørelsen vedrørende spørgsmålet om separation, skilsmisse eller omstødelse er anket. De praktiske vanskeligheder ville kunne lattes noget, hvis man forlængede eksekutionsfristen til 8 uger, således at den faldt sammen med ankefristen. En sådan forlængelse ville også løse de problemer, der i dag opstår, hvor underrettens afgørelse vedrørende forældremyndighed søges eksekveret i tilfælde, hvor eksekutionsfristen vel er udløbet, uden at anke er iværksat, men hvor anke er iværksat på eksekutionstidspunktet eller oplyses at ville blive iværksat. En forlængelse af eksekutionsfristen vil imidlertid kunne medføre vanskeligheder på andre punkter; således ville det i mange tilfælde kunne virke urimeligt, om en afgørelse vedrørende retten til lejligheden først kunne eksekveres efter 8 ugers forløb. En mulig løsning ville være at fastsætte eksekutionsfristen og ankefristen til 6 uger, således at man søgte at undgå urimelige resultater ved i givet fald at forkorte eksekutionsfristen i henhold til § 488, stk. 1. Rådet har imidlertid ikke anset det for hensigtsmæssigt i denne forbindelse at tage de mange problemer, en forlængelse af eksekutionsfristen vil rejse, op til nærmere undersøgelse og vurdering. — Det bemærkes herved, at det er oplyst for rådet, at udvalget vedrørende udlæg og udpantning arbejder med en revision af bl. a. reglerne i §§ 487-491.

Under hensyn til det anførte, mener rådet ikke at kunne gå ind for, at der åbnes adgang til at opdele sagen i 1. instans.

Derimod skal rådet foreslå, at der åbnes mulighed for, at domme, der går ud på separation, skilsmisse eller omstødelse, kan ankes særskilt for så vidt angår vilkårene eller enkelte af disse, således at afgørelsen af spørgsmålet om separation, skilsmisse

eller omstødelse ikke inddrages under anken, men står fast, når ankefristen er udløbet. Selv om en dom, der går ud på separation, skilsmisse eller omstødelse af ægteskab, ankes alene med påstand om ændring af vilkårene, vil ankebehandlingen efter gældende ret komme til at omfatte dommen i sin helhed, altså også dommens bestemmelser om separation, skilsmisse eller omstødelse. Den endelige afgørelse af spørgsmålet om separation, skilsmisse eller omstødelse må således afvente behandlingen af tvisten om vilkårene, selv om parterne ikke ønsker den indånkede doms bestemmelse om separation, skilsmisse eller omstødelse ændret. Som ovenfor nævnt er det efter rådets opfattelse navnlig i den her nævnte situation, der er trang til en opdeling af sagen, idet det må anses for uheldigt, at en strid alene om vilkårene kan hindre, at dommens bestemmelse om separation, skilsmisse eller omstødelse får virkning, og dermed f. eks. hindrer, at parterne indgår nyt ægteskab.

De nødvendige bestemmelser foreslås indsat i § 455 a.

ad stk. 1.

Bestemmelsen i 1. pkt. om ankefristens længde svarer til den gældende bestemmelse i § 455 a, 1. pkt.

Bestemmelsen i 2. pkt. svarer til den gældende bestemmelse i § 455 a, 2. pkt. Det er i overensstemmelse med praksis tydeliggjort, at bestemmelsen alene tager sigte på oprejsningsbevillinger. Bestemmelsen er endvidere udvidet til også at omfatte domme, der går ud på separation. Den gældende bestemmelse — hvorefter oprejsningsbevilling ikke kan meddeles til anke af domme, hvorved et ægteskab er opløst eller omstødt eller kendt ikke bestående — må ses på baggrund af bestemmelsen i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning om, at den, hvis ægteskab er opløst ved dom, ikke må indgå nyt ægteskab, før udløbet af ankefristen, medmindre den tidligere ægtefælle giver afkald på anke. Det er klart, at denne bestemmelse ikke nødvendiggør, at man afskærer adgangen til at meddele oprejsningsbevilling med hensyn til domme, der går ud på separation. Efter rådets opfattelse er der imidlertid andre grunde, der stærkt taler for at afskære denne adgang. Den frist, der